

KISS OTTÓ

Költözések

Megfigyelted, hogy az Isten mindig a jólelkűeket viszi el idő előtt? A szeretetreméltókat, az önzetleneket, azokat, akik nem irigyek másokra, akik segítenek a bajban, akik együtt éreznek veled? Megfigyelted? Egyszerűen magához veszi ezeket a harminc-, negyven-, ötvenéves embereket jóval azelőtt, hogy letelne az idejük.

A tréner azt álmodta, hogy a sörözőben ül a klubelnökkel, aki már percek óta magyarázza neki, hogy az Istennek mindig az ártatlanok kellene, azok, akik érintetlenül megőrizték a lelküket. A tréner az álomban tudta, hogy mindezt csak azért mondja neki a klubelnök, mert gyászolja nemrég meghalt feleségét, ugyanakkor azt is tudta, hogy ez nem igaz, nem halt meg a klubelnök felesége.

Aztán még ugyanebben az álomban rájött, hogy nem is a klubelnök feleségéről van szó, hisz tényleg nem ő halt meg, hanem a saját párja, a tanárnő halott, akit az álomban valamiért trénernek nevezett. Legalábbis az ő számára halott, mert valójában nagyon is él, csak ő ezt a gonoszságot, amit a trénernek képvisel, nem tudja elfogadni, és úgy védekezik ellene magában, hogy letagadja még a létezését is.

Isten ellensége, vagyis a sátán mindig a hatalom birtokosát keresi, gondolta az álomban a tréner. Ezért kísértette meg Jézust is. Amikor pedig az ember magát isteni pozícióba helyezi, mindig eluralkodik rajta. De legalábbis helyet talált benne. Mert a sátán állandóan vándorol, állandóan költözik, uralkodóról uralkodóra, vagyis uralkodóból uralkodóba száll, gondolta az álomban.

Együttélésük hat éve során a tanárnő több helyre is szeretett volna költözni. A kislány még óvodás sem volt, amikor az asszony beadott egy pályázatot Brüsszelbe. Azzal érvelt, hogy ott neki is volna munkája. Az igaz, hogy addigra többször is keresett helyben tanári állást sikertelenül, de az is igaz, hogy a város hét iskolájából mindössze csak kettőben próbálkozott, szóval lett volna még lehetősége és esélye. Ráadásul állandó online munkája azért régóta volt, és azt láthatóan szerette. A tréner kérte hát, hogy legyen tekintettel a két fiúra, illetve az apjukra, akinek kétheti láthatása van, és azt a brüsszeli távolságból, ugye, meglehetősen nehéz érvényesíteni, de a nő azt felelte, hogy ez nem az ő problémája. Az sem utolsó szempont, mondta a tréner, hogy a kislány most legalább az egyik nagymamájához közel van, ráadásul anyagiakban sem szűkölködnek, nem lenne hát értelme a brüsszeli költözésnek, ám a nőt ezek az érvek sem hatották meg, beadta a pályázatot, de szerencsére nem nyert. Ahogy szerencsére nem nyert egy másik, óbudai pályázaton sem, gondolta a tréner, igaz, arról meg sem kérdezte őt, csak jóval később szerzett róla tudomást, hogy a nő egyáltalán pályázott.

Aztán néhány évvel később, amikor a fiúk már jól beilleszkedtek a városban, és a kislány is második éve óvodás volt, a tanárnő egy reggel elutazott az előző férje száz kilométerre lévő városába, és onnan hívta fel a trénerrel azzal, hogy költözzenek oda mindnyájan.

Az ötlet nem volt minden előzmény nélkül való, de ennek épp az ellenkezőjéről nem sokkal korábban egyszer már megállapodtak.

Mielőtt a nagyobbik fiú elballagott volna az általános iskolából, közölte az édesanyjával, hogy szeretne az apjához költözni és az ottani gimnáziumba járni. Az asszony megkérdezte a trénerrel, mi a véleménye erről, mit tegyen, ő pedig némi gondolkodás után azt felelte, hogy ha a fiú menni szeretne, el kellene engedni.

Csak azért mondd, hogy neked könnyebb dolgod legyen, válaszolta a nő, ám amikor eljött a gimnáziumi felvételi ideje, mégis rábólintott, hogy a gyerek az édesapjánál éljen. Ugyanakkor felvetette a trénernek, hogy mi lenne, ha mindnyájan odaköltöznenek. Ő ezt nem tartotta jó ötletnek, nemcsak azért, mert az asszony egyszer már megígérte a fiúnak és az édesapjának, hogy együtt élhetnek, és ugye, ha az egész család odamegy, akkor a fiú továbbra is velük marad, hanem mert a két kisebbik gyerek is új iskolába, illetve óvodába kényszerülne. Ráadásul ő sem szívesen hagyná cserben a serdülőcsapatát egy ilyen ad hoc döntés miatt, és az ember amúgy sem költözhet mindig a gyerekei után, érvelt, főleg nem költözhet egyszerre háromfelé, hisz mi lesz, ha történetesen majd három városban kívánnak tanulni a gyerekek.

– Jól van, akkor maradunk – felelte a tanárnő.

Ám néhány nappal később mégis meggondolta magát. Egy reggelen, amikor a fiúk már több mint egy hete az édesapjuknál nyaraltak, minden előzetes egyeztetés nélkül elvonatozott oda egyedül. Onnan hívta fel a trénerrel, onnan közölte vele a kérdést telefonon, hogy hajlandó-e elköltözni vele és a gyerekekkel. Sürgős lenne a döntés, mondta, mert egy albérlet előtt áll, és kifizetné. Bár a tréner akkor már hozzá volt szokva a váratlan fordulatokhoz, ezen az eljárásán mégis megdöbben, és csak annyit tudott válaszolni a telefonba, hogy nem, ő nem költözik sehová, egyébként pedig jó volna, ha az asszony hazajönne, és ezt megbeszélnek. A tanárnő persze kivette az albérletet, kifizette a nyolcvanöt ezres kauciót, és amikor hazaért, éppen úgy viselkedett, mintha a férfi a nem helyett igent mondott volna: megkérte a trénerrel, hogy segítsen neki lemérni az új albérlet szobáit, hogy tudják, hogyan férnek majd el a régi bútorok, és kell-e újakat venni.

Egy-két nappal azelőtt, hogy a fiúk hazaérkeztek volna az apjuktól, a kislányt a nagymamájánál hagyták, és a tréner elvitte az asszonyt kocsival, mert úgy képzelte, útközben lesz majd ideje jó sok érvelni felsorakoztatni a költözés ellen. Próbálkozott is sok mindennel, de nem sikerült meggyőznie a nőt, ezért végül újra elmondta neki az álláspontját, tudniillik, hogy ő nem fog költözni. Találkoztak a tulajjal, lemérték a szobákat, ám attól a perctől kezdve, amikor hazaértek, nem segített a tanárnőnek. A napi rutinfeladatait ugyan elvégezte, de semmi mást nem. Úgy gondolta, hogy ez az utolsó lehetőség, az utolsó alkalom, hogy az asszony meggondolja magát. Próbálja csak ki, milyen egyedül a három gyerekkel, hisz nemsokára úgyis ezt kell majd csinálnia.

Nyolc nap telt el így, még kettő volt hátra a költözésig, amikor az asszony egy este fáradtan lerogyott a férfi mellé az erkély hintaszékére, és közölte, hogy mégsem költözik.

Nem tudja, mitől, de nagyon fáradt, mondta, egyedül biztosan nem bírná ezt a hajtást.

A tréner örült, azt sem bánta, hogy időt és pénzt áldoztak erre a fölösleges körre. Úgy érezte, új esélyt kaptak, és azzal megpróbált élni is.

Ám nem sokkal azután, hogy folytatódott a korábbi családi élet, újabb fordulat következett az ügyben.

Egy nap feltűnt neki, hogy az asszony egy idő óta esténként bemegy a nagyfiú szobájába, és hosszan elbeszélget vele. Aztán nem sokkal a nyár vége előtt elvitte őt a szomszéd városba egy pszichológusnőhöz, akit nem kevés pénzért arra kért, hogy hallgassa meg a gyereket, és lehetőség szerint írjon egy olyan szakvéleményt, amelyben benne van az is, hogy a fiú fél az apjától. Időközben pedig az édesapja tudta nélkül beíratta őt a szomszéd város, a megyeszékhely egyik gimnáziumába. Már túl voltak a jelentkezési határidőn, ezért a tanárnő személyesen az igazgatóval tárgyalt, akinek azt állította, hogy természetesen az édesapja támogatását is bírja, csak hát olyan szoros a határidő, hogy kénytelen ezt egyedül intézni.

Mindennek eredményeképpen az a helyzet állt elő, hogy szombaton, két nappal a hétfői iskolakezdés előtt a fiú még nem tudta, melyik városban és melyik szülőjénél fog élni, és persze azt sem, hogy melyik város gimnáziumába jár majd.

A kettős beíratás tényét a tanárnő az édesapával azon a szombat délelőttön közölte, amikor az eljött a fiáért.

A volt házaspár a nyitott bejárati ajtónál állt, a férfi kint, a folyosón, a tanárnő bent, és jó félórát beszéltek, míg végül abban egyeztek meg, hogy mindhárman elmennek megebédelni a sarki kisvendéglőbe, és ott majd a fiú eldönti, hogy mit szeretne.

Míg készülődtek, az asszony megkérte a tréneret, hogy jöjjön velük, és álljon mellé a véleményével, mondja azt, hogy szerinte a fiú ne költözzön az apjához.

Bár a trénernek ez már ismét sok volt, mert nem szerette a tanárnő erőszakos manővereit, a békesség kedvéért rábólintott. Ám miután mindnyájan leültek a kisvendéglő teraszára, igyekezett semleges álláspontot képviselni. Ugyanakkor jól tudta, hogy a véleménye valójában nem számít, az édesanya mindent úgy intézett, hogy ő jöhessen ki a helyzetből győztesként. Eleve ő generált ebben az ügyben is háborús helyzetet, mert imád harcolni, és persze részéről szó sem volt már a gyerek érdekéről, mindezt csak azért csinálta, hogy ismét legyőzhesse a másik felet, hisz a harcnál csak a győzelmet imádja jobban.

Látszólag a gyerek döntött, az édesapának azonban akkor már nem volt esélye. A nagyfiú minden érvet sorban meghallgatott, aztán hosszú gondolkodás után azt mondta, hogy az anyjánál marad, mert amúgy sem lenne már ideje a költözéshez.

A tanárnő elmosolyodott, és megvetően körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön, majd a legyőzött felé fordult, és megjegyezte, hogy kitűnő az ebéd, de nem is csoda, mert itt mindig remekül főznek.

Mindhárman látták, hogy nagyon elégedett magával, a tréner viszont tudta, hogy azt azért egy kicsit bánja, hogy nem volt módja kijátszania a mindent ütő kártyáját, tudniillik, hogy ha a fiú mégis úgy döntene, az apjához költözik, akkor előkerül a pszichológusnő szakvéleménye.

Ám azt a tréner sem tudta, hogy itt, az asztalnál vette volna elő, vagy csak a gyámhatóságon.

Az viszont kiderült, hogy az asszony nem tett le a költözési szándékáról. Persze már nem a fiúk apjának városába akart menni, egyre gyakrabban mondotta, hogy költözzenek Írországba birkát tenyészteni. Ha a tréner nem élte volna meg az előzményeket, viccnek veszi, de akkor már nem vehette. Végül az az érv hatott, hogy Írország ködös és hideg, a tanárnő ugyanis nemcsak a hideg fürdővizet utálta, de magát a hideget is. Az első években, amikor egy-egy téli estén gyönyörűen hullott a hó, a férfi többször hívta őt sétálni. Az asszony néhány alkalommal el is ment vele, később kifogásokat talált, végül pedig, a tréner utolsó kísérleténél azt mondta:

– Csak nem képzeled, hogy kimegyek veled fagyoskodni a hidegbe!

A tanárnő az írországi költözést ugyan nem erőltette tovább, ám közel egy évvel azt követően, hogy a nagyfiú a szomszéd városban megkezdte gimnáziumi tanulmányait, nemcsak őt, a nagyfiát, de a többi családtagját is cserbenhagyta.

Az előző őszön még csupán annyi volt a változás a korábbi szeptemberekhez képest, hogy a tréner immár csak a kisebbik fiút és a lányát kísérte el a helyi iskolába és óvodába, a nagyfiú reggelente egyedül buszozott át a megyeszékhelyre. De az előzményekből okulva a férfi már azon az őszön nyugtalan volt.

Egy október eleji napon, miután hazaért reggeli körútjából, még tőle is szokatlanul őszinte módon megosztotta félelmeit a tanárnővel. Valószínű, azzal a szándékkal, gondolta most, hogy ha a nő tudomást szerez róla, talán több eséllyel kerül el.

Amikor hazaért, azonnal kiment az erkélyre, hogy segítsen az asszonynak a frissen mosott ruhákat kitergetni, és közben azt találta neki mondani, hogy persze, reméli, nem így lesz, de attól tart, hogy most ő következik. Tudniillik, hogy már egy bő hónapja vége lett a volt férjjel való újabb csatározásnak, az asszony most majd ellene fordul, mert az eddigi tapasztalatai azt mutatják, hogy mindig szüksége van egy ellenfélre, akit legyőzhet. Ám ezennel ünnepélyesen megkéri, mosolygott rá a tréner, hogy ha lehet, ne ő legyen az az ellenfél, hisz közösek az érdekeik, legalábbis ami a gyerekek sorsát illeti, biztosan.

– Te hülye vagy – felelte az asszony, és bement az erkélyről.

Ám bő nyolc hónappal később, miután viszonylag békésen együtt töltötték az őszt és a telet, benne a karácsonyt és a szilvesztert remekül, közölte a trénerrel, hogy az egyik barátnője, akivel május elején a horvát tengerparton járt, illetve akinek utána a nyaralójában volt a gyerekekkel, játékbolti állást ajánlott neki a fővárosban, és ő már igent mondott, úgyhogy biztosan oda fog költözni a gyerekekkel.

A tréner az erkélyen játszott a lányával, amikor a tanárnő kijött hozzájuk, és mindezt közölte, ezért hallotta az ötéves gyerek is.

– Anya, te mehetsz, de mi nem akarunk menni. Igaz, apa? – nézett fel rá a kislány.

– Igaz – bólintott a tréner.

Mire bejött a gyerekekkel az erkélyről, összeállt benne a kép. Tudniillik, hogy miért kellett az asszonynak a horvát nyaralás a barátnőivel, és aztán, amikor kölcsönkérte egyikük balatoni nyaralóját, ő miért nem mehetett velük.

Valójában ezeken az utakon készítette elő a költözését.

A köztes idő, az előző költözési terv óta eltelt közel egy év csupán a szervezésre kellett neki, és persze, hogy elterelje a tréner figyelmét: a lehető legkésőbb derüljön ki számára, mire készül.

Megértette azt is, hogy csak az elterelési manőver miatt konszolidálódott a helyzet őszer óta. A szilveszter éjszakáját kettesben töltötték az ágyban, és remekül érezték magukat. Előtte pedig, karácsonykor, ahogy együttélésük minden korábbi évében, ő ment a kislánnyal kiválasztani és hazahozni a fenyőfát, amit aztán együtt díszített fel a család. Szánkóztak, hógolyóztak, hóembert építettek, és ahogy máskor is, az utolsó együtt töltött karácsonyukon sem csak a gyerekekre várt meglepetés a fa alatt, ők is megajándékozták egymást, ahogy az az igazi pároknál szokás. A tréner akkor kapta azt a hatalmas faliorát, ami még most is a nagyszobája falán lóg, és amit már az első pillanatban ellenszenvesnek talált, de hát a szándékot kell értékelni, gondolta azon a télen.

Ahogy bejött a kislánnyal az erkélyről, már biztosra vette, hogy a nő a legújabb költözési tervéről nem mond le, nem véletlenül fektetett az előkészítésbe ekkora energiát.

Természetesen ettől függetlenül igyekezett őt meggyőzni.

Azt mondta neki, ha menne, a lehető legrosszabbat csinálná, hisz tavaly nem engedte el az apjához a nagyfiát, beíratta ide a gimibe, most meg itt hagyta.

Nem hagyta itt, vinné magával, felelte a tanárnő.

Erre a nagyfiú kijött a szobájából, és közölte vele, hogy ő nem megy sehova. Most volt elsős gimis, és egy újabb sulis már az ötödik iskolája volna. Itt egyébként is jól érzi magát, vannak barátai, velük szeretné elkezdni a második osztályt.

A beszélgetésre a kisebbik fiú is kijött a szobájából. Ő néhány hónapja, amikor kiderült, hogy ötödiktől ki lesz az osztályfőnöke, nagyon várta már a szeptembert, mert szerették azt a tanárt, és most, hogy meghallotta, miről van szó, csatlakozott a bátyjához és a húgához: kijelentette, hogy ő sem akar menni sehová.

– A gyerekek majd megszokják – felelte a tanárnő másnap délelőtt, amikor már kettesben voltak, és a tréner tovább győzködte őt. A fiúk korábbi érvei mellett például azzal, hogy a kislánynak már csak egy éve van hátra az oviból, legalább azt várja meg, de nem tudta eltéríteni a szándékától.

Amikor megkérdezte tőle, egy esetleges költözéskor mégis hogyan gondolja a gyerekek láthatását megoldani, ugyanazt a választ kapta, mint a brüsszeli pályázatkor: ez nem az ő problémája.

Később a tréner megkereste a helyi játékbolt tulajdonosnőjét, akivel fiatalokkor egy társaságba jártak. A nő készséges volt, két dolgot is ajánlott: szívesen maga mellé venné az asszonyt, hisz elkelve a segítség, de azt sem bánna, ha egy másik bolt is üzemelne a városban, akár az ő cége égisze alatt, akár függetlenül. A tréner mindkét ajánlatot továbbította a tanárnőnek, és a klubelnök tanácsára még azzal is kiegészítette, hogy ötmillió forinttal hajlandó támogatni az asszony játékboltnyitását. Ez elég lett volna a bolt berendezésére és a kezdeti bérleti díjakra, ám a tanárnő nemet mondott, hisz akkor néhány évig még biztosan itt kellett volna maradnia a városban.

Ezután a tréner már hiába is kérte, hogy beszéljék meg újra ezt a költözést, a nőnek kétféle válasza volt: vagy az, hogy most nem ér rá, vagy az, hogy ezen nincs mit megbeszélni.

Egyre mérgezőbb lett a légkör, és azután az asszony már nemhogy erről, tulajdonképpen semmi másról nem volt hajlandó szót váltani vele.

Azon az emlékezetes napon például, amikor a tréner számára kiderült, hogy az a náluk kicsit idősebb házaspár, akik bérlakásukkal átellenben éltek, és akikkel ideköltözésük óta jóban voltak, a szülei annak a kertészmérnök hölgynek, akit ő még a tanárnővel való megismerkedése előtt kísért haza több esetben is – éppen ide, az itteni lépcsőház előtti padig.

Az élet tud nagyon furcsa dolgokat produkálni, állapította meg most magában a tréner, és nemcsak a kertészmérnökkel való újabb találkozás idéződött fel benne, de az a rövid beszélgetés is, amit közvetlenül azelőtt folytatott a tanárnővel a konyhában.

– Értsd meg, hogy én annak örülnék, ha megmaradna a család – mondta az asszonynak, és leült az egyik székre.

A nő tésztát dobott a forró vízbe, és a tréner felé fordult.

– Akkor örülj – felelte. – Én viszont nem örülök annak, hogy te itt vagy a konyhában. Sőt annak se, hogy itt vagy a lakásban. Megérthetnéd, hogy nincs rád szükségem.

– De eddig volt.

– Eddig volt. A dolgok viszont változnak – mondta a tanárnő.

– Az emberek változnak, nem a dolgok – felelte a tréner.

– Ne forgasd ki a szavaimat.

– Nem forgatom – hagyta rá a férfi.

– Látod, ezért nem akarok én veled beszélni. Állandóan kiforgatod a szavaimat.

– Jó, ne beszéljünk – mondta a tréner.

– Akkor meg minek vagy itt?

– Ha gondolod, elmegyek – állt fel a székről. – Amúgy mit főzöl? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá – felelte a nő.

A tréner cipőt húzott az előszobában, aztán visszament a konyhába.

– Akkor szia – mondta.

– Szia – felelte a nő, de nem fordult felé.

A tréner becsukta maga mögött az ajtót, és lesétált a földszintre. Az utcán, a lépcsőház előtt futott össze a kertészmérnökkel, és nagyon megdöbben, hogy ott látja.

– Hát te? – kérdezte, mert semmi más nem jutott eszébe.

– Én? Csak hazajöttem a hétvégére – felelte a nő. – Itt laknak a szüleim.

– Itt? – csodálkozott a tréner, és csak azután döbben meg igazán, amikor kiderült, hogy pontosan hol, és hogy kik is a szülei.

Jobb híján megkérdezte tőle, mióta tudja, hogy ő akaratlanul is épp velük szemben bérelt lakást a családjával.

– Mióta ideköltöztetek – mosolygott rá a nő, és látszott, hogy zavarban van.

– És hogy fogadtad? – kérdezte a tréner.

– A szüleim nagyon szeretnek téged – válaszolta diplomatikusan a nő, aztán, talán hogy gyorsan másra terelje a szót, megkérdezte tőle, hogy van.

– Inkább nem mondok semmit – legyintett a tréner, és csak akkor ismerte fel a helyszínt. Bár a többi lépcsőház előtt álló utcai pad is mind ugyanolyan volt, mint az, amelyik előtt álltak, de hogy jobban megnézte, be tudta azonosí-

tani a helyet. Igen, ez volt az, ahová vagy nyolc éve egy kellemes vacsora után hazakísérte őt, és leültek. Emlékszik, levette, és ráadta a nőre a bőrkabátját, mert fázott, vagy legalábbis megborzongott, a búcsúzáskor pedig, amikor a kertészmérnök próbálta a kabátot a tréner vállára visszatenni, az arcuk majdnem összeért.

- És veled mi van? – kérdezte a nőt.
- Semmi különös – felelte a kertészmérnök.
- És a barátod? – tapogatózott tovább a tréner.
- Ó – mosolygott a kertészmérnök –, már régóta egyedül vagyok.

A tréner csak ez után a találkozás után érezte igazán, hogy mennyire nincs szeretve, és helyette mennyire ki van használva.

De nem tehetett mást, hisz annak idején így döntött, így választott párt, és most az a dolga, gondolta, hogy a lehető legjobban felhasználja azt a minden bizonnyal rövid időt, amit még együtt tölthet a lányával. Amikor csak tudta, hát kivitte a játszótérre és a strandra, etették az Ó-Körösben úszó kacsákat, mogyorót gyűjtöttek, papírsárkányt készítettek, és tanította őt biciklizni.

A költözésig hátralévő néhány hétben a tréner is, a gyerekek is elkeseredve próbálták győzködni a tanárnőt, aki persze tisztában volt vele, hogy rajta kívül senki sem szeretne menni, ezért ígéretet kezdett a gyerekeknek.

Ha jöttek, ezt és ezt kapjátok.

Egyre nagyobb és egyre teljesíthetlenebb dolgokkal kecsgettette őket, de a két fiú esetében hiába, azok már felfogták, mi a tét, és továbbra sem akartak menni. A kislány azonban átverhető volt, neki azt ígérte, hogy palotában fog lakni, és lesz kiskutyája, amire természetesen a gyerek megenyhült, de inkább csak elbizonytalanodott, nem tudta, valójában mit is szeretne. A biztonság kedvéért az édesanyja azt persze nem mondta el neki, hogy ha megy, az apukájával csak ritkán fog tudni találkozni.

A tréner tisztában volt vele, hogy a kisebbik fiúnak nincs esélye, őt akár erőszakkal is magával viszi, a gimnazista viszont kijelentette, hogy bármivel is próbálkozik, ő marad. Megegyeztek hát, hogy az anyja beírhatja a gimnázium kollégiumába.

El is kezdték intézni a folyamatot, de a kollégiumi helyek akkorra már rég beteltek, így aztán a fiú, nehogy véletlenül mégis mennie kelljen, maga kezdett akcióba. Megkérte legjobb barátját, aki egyben osztálytársa is volt elsőben, és helyben, a megyeszékhelyen lakott a szüleivel, hogy hozzájuk költözhessen.

A szülők beleegyeztek, hogy a gimnázium hátralévő három évében a nagyfiú ott éljen velük, így már csak az édesanyját kellett meggyőznie, aki rövid morfondírozás után azzal a feltétellel egyezett bele, hogy a fia mondja majd azt az édesapjának, hogy a gimnázium kollégiumában lakik. Szó szerint így kérte, de hát ez akkor is felhívás volt hazugságra, gondolta a tréner, és mint ilyen, legalábbis az ő értékrendje szerint, morálisan erősen megkérdőjelezhető.

– Rendben – felelte a nagyfiú, és ezzel minden elintézettnek tűnt.

A tanárnő, aki szemmel láthatóan elégedett volt a válasszal, közel állt az elképzelése megvalósításához. Egyre jobbak voltak a kilátásai, és úgy nézett ki, ellentétben az egy évvel korábbi költözési kísérletével, hogy immár bírni is fogja a strapát egyedül, hisz már csak két gyerekkel kell majd foglalkoznia, ráadásul ők is önállóbbak lettek, idősebbek egy évvel.

Az elkövetkező hetekben a tréner mindössze annyit tudott meg az asszonytól, hogy a barátnője a főváros egyik külső kerületének központjában tervez játékboltot nyitni, és az ő segítségét kérte.

Legalább talált volna hihetőbb magyarázatot, gondolta a tréner azokban a napokban, hisz az világos volt előtte, hogy a tanárnőnek semmi más célja nincs, mint elszakítani a kislányt az apjától és a nagymamájától, ahogy tette ezt a két fiú esetében is a volt férjjel és a nagyszülőkkel. Most felrémlett neki, hogy már abban a nyolc hónapban is, míg viszonylag konszolidáltak élték, folyamatosan építette le a kapcsolatukat. A férfinak egyre több holmit kellett hazahoznia a régi lakásába azzal az indokkal, hogy kevés a hely. Aztán idővel az asszony drasztikusabb eszközökhöz is fordult: egyre ritkábban engedte meg neki, hogy együtt egyen a családdal, és nem fürödhetett a közös lakásbérletükben, kivéve a szeretkezések után, akkor a tiltás valahogy fel sem merült az asszonyban. Végül, a nyár előtti utolsó hetekben már nem vihette iskolába és óvodába a kisebbik fiút, illetve a kislányát. A tanárnő az első alkalommal azt mondta, jó idő van, ő is sétálna egyet, ezért velük tart, később kérte a tréner, hogy ő ne jöjjön, aztán többé nem is engedte, hogy elkísérje és hazahozza a fiút és a kislányt.

Egyértelmű volt, hogy akár csak a korábbi házasságait, ezt az életközösséget is szét kívánja verni, de hogy miért, azt a tréner nem tudta, legföljebb sejtette.

Egy nap úgy döntött, hogy addig faggatja az asszonyt, míg erre a kérdésre egyértelmű választ nem kap. Ám mégis fel kellett adnia, mert a tanárnő sokáig nem volt hajlandó érdemben felelni, aztán meg annyira dühös lett, hogy nem volt értelme tovább feszegetni a dolgot. A laptopja előtt ült, a közösségi oldala posztjait olvasgatta, míg végül egyszer csak, a tréner sokadik kérdésére ütni kezdte az asztalt az öklével, és azt ordította, hogy azért megy el innen, mert nem akar egy kisvárosban megrohadni.

Bizonyos összefüggésekre ez a fajta válasz is magyarázatot adott, de nem sokkal később az asszony, igaz, akaratán kívül, a tréner eredeti kérdésére is felelt. Ehhez azonban egy újabb dühroham kellett.

A tanárnő azokban a nyári hetekben többször napokra elutazott a gyerekekkel a budapesti barátnőjéhez. A trénernek azt mondta, hogy városnézésre mennek, következetesen ez volt a szóhasználata, de mindnyájan, még a gyerekek is tudták, hogy valójában lakást keresnek. Ilyenkor a tréner a vasútállomás melletti régi lakásában aludt, részben mert megkérte rá a nő, részben mert a közös bérleményükben alig volt már holmija. Aztán, idővel, már nemcsak a városnéző távollétekkor nem aludt a családdal, inkább az volt a ritka, amikor az asszony megengedte, hogy velük maradhasson éjszakára.

A választ a tréner egy ilyen egynaposra tervezett, végül három napig tartó utazás után kapta meg. Közben még telefonon sem tudott szót váltani a lányával, mert az asszony nem volt hajlandó átadni a telefont a gyerekeknek.

Amikor végre hazaérkeztek a helyi vasútállomásra, a kislány annyira örült az édesapjának, hogy szerette volna vele tölteni a nap hátralévő részét. A tréner kérte a nőt, hogy estig felmehessenek kettesben a kislánnyal a régi lakásába, hisz úgymint ott mennek el mellette, de az asszony hajthatatlan volt, azt mondta a férfinak, hogy majd csak holnap lehet együtt a gyerekekkel.

Hazafelé a járdán a nagyobbik fiú ment elől, a kisebbik utána, aztán az anya a kislánnyal. A tréner követte őket, hogy legalább addig együtt lehessen a gyerekekkel, míg a lakásbérlethez érnek. Útközben ő és a kislány is folyama-

tosan kérlelte a nőt, hogy engedje el őket együtt, míg egyszer csak az asszony megunt, megállt, és a tréner felé fordulva üvöltöni kezdett:

– Fogd már fel végre, hogy a férfi szerepe a gyerekcsinálással véget ér! – ordította torkaszakadtából.

Erre a többiek is megálltak, a kislány elsírta magát, a kisebbik fiú pedig azt mondta:

– Ez nem igaz, anya! Te nem jól tudod.

Ez volt hát a valódi ok, gondolta a tréner. Ráadásul egy olyan tanárnő vélekedik így, aki neveléseméleti cikkeket ír. A külvilág számára persze teljesen mást mutat, éppen az ellenkezőjét, hogy látszólag megfeleljen az elvárásoknak, valójában azonban így gondolkodik a családról. Tetten érni nem lehet, hisz a szakmájában, az ismerősei körében, de még a közösségi oldalán is a társadalmi elvárások szerint kommunikál.

– Lehet, hogy egy fiatalkori trauma miatt – mondta a trénernek egy apuka, akit csak az óvodai szülőértekezletekről ismert, amikor összefutott vele az utcán, és érdeklődésére beszámolt neki a családi történésekről.

– Lehet – felelte a tréner.

– Most meg ő traumatizálja a gyerekeit, mert számára ez a követendő minta – folytatta az ismerős apuka.

– Lehet – mondta a tréner megint, aztán elköszönt a férfitől.

Már bánta, hogy ennek a szinte idegen apukának tálalt ki családi dolgokat, ugyanakkor jólesett neki, hogy valakinek elmondhatta. Bár a barátainak néha beszélt róla, őket és a klubelnököt nem akarta időről időre további részletekkel terhelni, az édesanyját pedig távol szeretne tartani ezektől a hihetetlen történetektől. Ha nem tapasztalná meg nap mint nap, vagy ha más mesélné neki, mi történik, el se hinné, gondolta.

Egy délelőtt például a tanárnő édesanyja felhívta a tréneret, és közölte vele, hogy verje meg őt az Isten, amiért beperelte a lányát.

A tréner előtt világos volt, hogy csak a tanárnő mondhatott neki ilyet, de akkor még nem értette, hogy miért. Ragaszkodott hát a valósághoz, és azt felelte, hogy a lánya nem mond igazat, hisz nem perelte őt be.

A tanárnőnek már csak meg kellett várnia az édesanyja telefonhívását, máris megvolt az az információja, amiért tulajdonképpen az egész akciót csinálta.

De hogy biztos legyen a dolgában, a trénerrel még aznap veszekedést provokált, azt állítva, hogy a férfi beperelte őt, mire a tréner természetesen közölte vele, hogy nem tudja, ezt honnan veszi, de ő még életében nem perelt be senkit.

Akkor a tanárnő elhallgatott, hisz meg volt erősítve az információja, nyugodtan szervezhette tovább a költözését.

Olykor tehát nagyon kreatív volt, a manipulációs eszközök széles tárházát vonultatta fel, mintha csak ezekért a trükkökért élne, máskor meg fantáziátlanul egyszerű módszerekkel próbálkozott.

Egy nap például, miután hosszan és feltűnően nézegette a noteszét, amelybe a közös kiadásait írta rendszeresen, azt találta mondani a trénernek, hogy most látja, van itt hatszáznyolcvanezer forint tartozása, jó lenne, ha mihamarabb rendezné.

Az asszony olyan akkurátusan vezette hónapról hónapra a legapróbb kiadásait is, és kérte el minden hó végén a tréneről a pontos összeget, hogy ilyesmi teljességgel kizárható volt, ő mégis rábólintott, és átutalta a pénzt.

Arra viszont, ami ezután következett, már ő sem tudott rábólintani. A tanárnő egyik budapesti városnézése után közölte vele, hogy talált egy panellakást tizenkétegersz-háromtized millióért, és szeretné, ha a tréner kölcsönözne neki tizenkettőt, a többit majd ő rendezi.

– Jól értem? Ahhoz kérsz tőlem pénzt, hogy elidd a lányomat háromszáz kilométerre tőlem? – kérdezte.

– Mit nem lehet ezen érteni? – csodálkozott a tanárnő, vagy legalábbis úgy csinált, mint aki csodálkozik.

A következő három napban pedig többször megkérdezte a tréner, hogy döntött-e már.

– Miről? – kérdezett vissza ő először, mert eszébe sem jutott, hogy a nő előtt nem egyértelmű a válasz.

Aztán, amikor az asszony már harmadjára vagy negyedjére érdeklődött a kölcsönről, azt felelte: – Igen, döntöttem. Nem adok.

– Miért? Lesz munkám, vissza tudom fizetni – próbálkozott újra a tanárnő, ám a tréner nem akart magyarázkodni. Nem is volt annyi pénze, de ha lett volna, akkor sem ad, ezért többé már nem volt hajlandó a témáról beszélni vele.

A pénzügyekben ezután még abszurdabb dolgok is következtek.

A tanárnő először egy gazdag nagyvállalkozótól igyekezett kölcsönkérni. Felhívta, ám csak a titkárnőjéig jutott, aki közölte vele, hogy kölcsönadással nem foglalkoznak, majd letette a kagylót. Ezután a közös ismerőseik következtek. Köztük a tréner régi, gyerekkori barátai, akikkel akkor is leült még néha sörözni. Egy ilyen alkalommal mesélték el neki, hogy az asszony sorban, egyenként kért tőlük pénzt, és közben mindnyájuknak arra panaszkodott, hogy milyen nehéz az élete.

Persze tőlük sem kapott.

A barátaitól hallotta azt is, hogy amikor egy forró délutánon együtt mentek ki fürödni az Ó-Körös szabadstrandjára, és a tréner kislánya az ő kocsijukban utazott a gyerekeikkel, az ötéves kislány felhozta a költözés témáját. Azt hajtogatta, hogy ő nem akar menni, és miközben bizonytalanság és félelem ült a szemében, szinte sírva kérte őket, hogy segítsenek, hogy tegyenek valamit, mert ő nem tud, és az apukája sem tud már tenni semmit, hiába akar.

Ez még őket is megviselte, mondták, és hogy nagyon sajnálják ezt a gyereket, fogalmuk sincs, mi lesz vele az apja nélkül.

A barátok szóltak neki arról is, hogy a tanárnő a közösségi oldalán hirdeti magát, tudniillik, hogy vidéki anyuka három gyerekkel sürgősen fővárosi albérletet keres.

Amikor a tréner erről tudomást szerzett, bement a helyi gyámhatósághoz, és megkérdezte, mit tehet, hogy a beleegyezése nélkül az anya önkényesen ne költöztesse el a közös gyerekeket.

Gyakorlatilag semmit, ez volt a válasz. Aki kapja, marja, vagyis: azé a gyerek, aki erőszakosabb.

– De hát ez egy bolti lopásnál sem úgy van, hogy amit elloptál, az a tiéd – próbálkozott. – És ez mégsem egy bolti lopás.

– Esetleg – felelték – megkérdezheti a rendőrséget, hajlandók-e közbeavatkozni.

De amikor kiderült, hogy ez mivel járna, vagyis, hogy a költözés napján a rendőrök más lehetőség híján erőszakkal akadályoznák meg a gyerek elvitelét, azonnal letett róla.

Ez az eljárás nemcsak a kislányt, őt is mélyen megviselte volna.

A megkeresés utáni napokban azonban a gyámhatóság ajánlott levélben berendelte őt is, az édesanyát is.

Külön hallgatták meg őket, először az asszonyt. Ám azután, hogy kijött az irodából, a férfi meghallgatása már csupán formalitás lett, hisz az édesanya könnyen átverte őket, minden sirámát azonnal elhittek.

A tréner kint ült a folyosón, és hallotta, ahogy a tanárnő zokogva panaszkodik: hogyan képes a férfi őt ilyesmivel meggyanúsítani! Nem is érti ezt az egészet, hisz ő csak budapesti városnézésen volt a gyerekeivel, amiről természetesen az apa is tudott, kérdezzék csak meg tőle, és amiről, mint látható, haza is jött a gyerekekkel. Ám amikor nyílt az ajtó, és a nő kilépett rajta, a győztes elemi erejű fölényével nevetett a férfira.

Látod, én ezeket megeszem reggelire – ez volt abban a nevetésben.

A trénernek annyit azért sikerült elérnie, hogy az asszony még aznap közölte vele: hajlandó megbeszélni a részleteket.

Megegyeztek, hogy este hatkor találkoznak a közeli söröző teraszán.

Csak később értette meg, hogy ez is csupán az elterelés része volt, arra szolgált, hogy a tanárnő időt nyerjen.

Nem kértek vacsorát, csak egy-egy üveg vizet. Amikor a pincér végzett, az asszony a tréner elé tette azt a tollal teleírt papírt, ami az általa elképzelt gyermekkláthadások idejét határozta meg, és kérte, hogy nézze át, aztán írja alá, mert szeretné, ha megegyeznének.

A tréner néhány percig tanulmányozta a lapot, aztán rákérdezett egy pont-ra az időszakos és egy pontra a rendszeres kapcsolattartás alatt olvasottakból is, mert nem volt tapasztalata ilyesmivel, nemhogy a családjában, még a rokonságában sem volt soha válás.

Mindkettőre kapott választ, ám a harmadik kérdést már fel sem tudta tenni.

– Ne játszd a hülyét, mert rád borítom az asztalt! – közölte a nő.

A tréner erre nem reagált. Még egyszer átfutotta a papírt, majd azt mondta az asszonynak, hogy másnap reggel átolvastatja az egészet egy ügyvéddel, és ha neki sincs kifogása, akkor még a délelőtti folyamán visszaadja aláírva.

– Így is jó – mondta a nő, aztán felállt, és elköszönt.

A tréner akkor már hetek óta ügyvédet keresett, de a nyári bírósági szünet és a szabadságolások miatta nem talált. Néhány jogász ismerőse azonban megígérte, hogy ha kell, segítenek. Bár közülük senki sem foglalkozott családjoggal, egyikükhöz, a büntetőbíróhoz még aznap este elment, hogy átbeszéljék a lehetőségeket, és már másnap reggel azzal kereste a tanárnőt, hogy apró módosításokkal ugyan, de hajlandó beleegyezni a javaslatába.

Azaz csak kereste volna, mert hiába próbálkozott, nem sikerült őt elérnie telefonon, ezért úgy döntött, elmegy a közös bérleményükhöz.

Kopogtatott, aztán csengetett is az első emeleti lakásuknál, de senki sem nyitott ajtót.

Elővette hát a kulcsát, ám nem illett a bejárati ajtó zárjába.

Egyértelmű volt, hogy a nő zárat cseréltetett, de a tréner azt nem tudta, mikor, hisz hetek óta nem próbálkozott saját kulccsal bemenni.

Egy ideig még kísérletezett újra a telefontal, ám az folyamatosan azt ismételte, hogy nem kapcsolható, ezért gondolt egyet, és a nő helyett azt az ügyvédet csörgette meg, akit nemcsak ő, de az asszony is ismert: a tanárnő rendszeresen járt az ügyvéd feleségéhez, hogy neki adja a kislány gyakorlatilag új, ám kinőtt ruháit, mert az ő családjukban is volt egy hasonló korú kislány.

Az ügyvéd azonnal felvette a telefont, de csak azért, hogy közölje a trénerrel, nem beszélhet vele, mert nem lenne etikus.

Néhány szót azért váltottak, amiből kiderült, hogy az ügyvéd azt gondolta, a tréner tudja, hogy ő képviseli az asszonyt.

Persze neki akkor még arról sem volt fogalma, hogy a nő egyáltalán ügyvédet fogadott.

Büntetőbíró barátja újabb tanácsára a tréner egy óra múlva már bent volt a bíróság épületében, hogy a polgári kezelőirodában érdeklődjön, van-e már ilyen ügy. Amikor az irodista hölgyek meghallották a nevet, akire hivatkozott, készségesen keresni kezdtek a dokumentumok között, és hamar meg is találták az asszony keresetlevelét, amelyben gyermekelhelyezési pert indít a tréner ellen.

Számára csak akkor derült ki, hogy az asszony részéről nemcsak a gyámügyi meghallgatás volt színjáték, de az is, ami azután következett. Az egyébként valótlan állításokkal teli dokumentum dátumából ugyanis egyértelműen kiderült, hogy addigra, mire a sörözőbeli találkozásukra sor került, a nő már beadta a bíróságra a keresetlevelét.

Alig negyedórával később megértette azt is, hogy a nőnek miért volt szüksége a zárcserére: hogy zavartalanul összepakolhasson.

Így, akárcsak a fiúk apja esetében, bármit elvihetett a lakásból.

A bíróságról a tréner ismét a közös bérleményükhöz autózott, de a bejárati ajtót akkor is zárva találta. Lejött a lépcsőn, és benézett az alagsori biciklitárolóba.

Az a látvány fogadta, amire akkor már számított.

Beigazolódott, miért kellett a garázs vásárok, és hogy azok a plüssök és játékok, amelyek ott nem keltek el, és a tréner sem vette meg őket, miért végezték a kukában.

A garázs vásárokon kiürült műanyag zsákok és papírdobozok ugyanis akkorra már egytől egyig tele voltak ruhákkal és a közös lakásuk használati tárgyival. Ott sorjázta a biciklitárolóban a kisebb bútorok és a nagyobb háztartási eszközök mellett, amelyek között voltak újak is, például a mosogatógép, amit a tréner alig három hónappal azelőtt vásárolt a családnak, mert a régi megadta magát.

Úgy érezte, hogy az a visszataszító eljárás, ahogy a nő intézi az elméletben közös ügyeiket, feljogosítaná őt arra, hogy betegyen az autójába néhány bútort, vagy mondjuk a kávé- és teafőzővel, vízmelegítővel, robotgéppel, étkészletekkel teli dobozokat, csak hogy az asszonyt bosszantsa. Persze nem csinált ilyet, de úgy döntött, hogy két dolgot mégis elvisz, nem is csak azért, mert abszolút jogosnak érezte, hanem mert szeretne volna valahogy a nő tudomására hozni: megtehetné, hogy akár minden itt lévő tárgyat elszállít, úgymint marad még elég a lakásban. Végül csak azt a gyerekbiciklit, amit kettesben a kislánnyal együtt választot-

tak és vett meg neki aztán néhány héttel azelőtt, hogy tanítsa őt, illetve azt a szánkót, amit a gyerek a tréner édesanyjától kapott, tette be az autóba.

– Ezekre itt is szükség lesz – mondta a tanárnőnek egy órával később, mert érdekes módon, amikor az asszony tudomást szerzett a hiányzó tárgyról, azonnal hajlandó volt beszélni a trénerrel. Nemcsak hogy felhívta őt, de felháborítónak nevezte a férfi eljárását, aztán pedig meg is fenyegette a telefonban:

– Most húztad ki a gyufát, úgyhogy találkozunk a bíróságon! – közölte vele, ám a trénernek akkorra ez már nem volt újdonság. Ha nem is fogadta nyugodtan a nő szavait, a lelkiismerete nyugodt volt. Nem hozta ugyan a tudomására, de átfutott rajta, hogy az asszony több mint húsz ilyen biciklit tudna vásárolni csak abból a hatszáznyolcvanezer forintból, amit nem sokkal előtte mintegy búcsúajándékként kizsarolt tőle.

Néhány nap múlva felgyorsultak az események. Nem a történetektől, hisz feltételezhetően amúgy is gyorsított lett volna az ügymenet, gondolta a tréner, mert már augusztus második felében jártak, közeledett a tanévnyitó, és a nő még mindig a városban volt a gyerekekkel. Illetve akkor már csak a kislánnyal, a két fiú ugyanis egy ideig még az édesapjuknál nyaralt.

Ő utoljára augusztus huszonegyedikén lehetett viszonylag felhőtlenül együtt a kislányával a városban.

Persze akkor még nem tudta, hogy ez a költözés előtti utolsó alkalom, ezért el sem búcsúzott tőle.

Azt a napot kettesben töltötték a városi strandfürdőben, és estefelé, amikor már a tréner édesanyja háza felé tartottak, az útjukba eső csónakázató partján megláttak egy almásderes lovat.

Ezer forintért bármelyik gyerek felülhetett rá.

Szót sem kellett váltaniuk, csak egymásra néztek, és a tréner már nyúlt is a zsebébe a pénzért.

A kislány korábban csak pónilovakon ült, és már hónapok óta tervezték, hogy egyszer majd az igazit is kipróbálja.

– Erre a napra mindig emlékezni fogok – mondta az apjának jó tíz perc lovgálás után, amikor az leemelte őt a nyeregből.

A tréner édesanyjánál megvacsoráztak, aztán autóval visszavitte a gyereket a közös bérleményükhöz. Felkísérte a bejáratú ajtóig, de a lakásba nem mehetett be, ezért ott adta át az asszonynak.

Lejött a lépcsőn, és mielőtt beült volna a kocsijába, még felnézett a lakásra.

Akkor vette észre a tanárnő apját, aki épp kilépett az erkélyre, hogy rágyújtson.

– Beszélhetnénk? – kiáltott fel neki, de az nem válaszolt. Úgy tett, mintha meg sem hallaná. Mintha a tréner ott sem volna. Szívta a cigarettáját.

Még egyszer felkiáltott neki, mire az asszony is kijött az erkélyre, és megszólt:

– Találkozunk a bíróságon!

Az ezt követő eseményeket a tréner csak később tudta összerakni az információk töredékeiből.

Másnap a tanárnő apja a kislányt a Dunántúlra, az asszony öccséhez vonatztatta, a nő pedig Budapestre utazott, és csak három nap múlva, augusztus huszonnyolcadikán, vasárnap jött vissza a városba.

Akkor a trénerrel telefonon közölte, hogy nem akarta a kislányt annyit utaztatni, ezért nem hozta el, a Dunántúlról viszik majd a fővárosba.

Másnap hajnalban az asszony kipakoltatta a lakásban és az alagsorban még megmaradt, összecsomagolt holmikat, és egy bútorszállító kocsival elvitette.

A tréner az utcáról nézte végig, ahogy a fedett furgon elhajt az utolsó szállítmánnyal is.

A két fiút az édesapjuk még aznap délután hazahozta, de a tanárnő nem engedte fel őket az üres lakásba.

Felhívta a tréneret, hogy vigye át mindhármukat a szomszéd városba a vonathoz, ám ő akkor először nemet mondott az asszonynak, így kénytelenek voltak a szomszéd városig is vonatozni. A tréner ezután telefonált rá a fiúk apjára, aki elmondta neki, hogy nemrég, hazafelé tartva a szomszéd város vasútállomásán találkozott a gyerekeivel, ám a nő nem engedte a közelükbe, azt mondta neki, amit egyébként korábban a fiúknak is, hogy még vakáció van, augusztus végéig a fővárosba mennek – nyaralni.

A tanárnő augusztus utolsó napján felhívta a tréneret, és megkérte, hogy a kislány nyugodt óvodakezdése érdekében írja alá a gyerek lakcímbjelentő lapját, anélkül ugyanis nem tudja őt beíratni. Aztán átadta a telefont a kislánynak, aki azt mondta:

– Kérlek apa, írd alá a papírt, mert akkor járhatok oviba.

Mást nem sikerült vele beszélnie, mert az asszony visszavette a telefont, és közölte a férfival, hogy hallod, a kislány is ezt akarja.

A tréner büntetőbíró barátjától megtudta, hogy néhány napra vagy hétre ugyan meg tudná akadályozni az óvodakezdést, de nem volna sok értelme, hisz itt helyben hiába van beíratva a gyerek, ha a gyakorlatban nincs itt – így, a tankötelezettség miatt előbb-utóbb lakcímkártya nélkül is meg fogja kezdeni az ottani óvodai életét. A tréner aláírta és visszapostázta hát az asszonytól sürgősségi levélben megkapott lakcímbjelentő űrlapot.

A nő az első hétvégén nem engedte haza a kislányt.

A másodikon, amikor már be volt íratva az ottani oviba is, igen.

De mielőtt egy buszmegállóban átadta volna őt a trénernek, a férfi kezébe nyomott még egy lakcímbjelentőt, hogy azt is írja alá, mert új helyre költöznek.

Számára akkor derült ki, hogy nem is a fővárosban, hanem egy közeli kistélepülés központjában nyílik az a játékbolt.

– Új helyre – bólintott fanyar mosollyal a tréner, ám azért aláírta a papírt.

Az a város kisebb volt, mint ahol addig éltek.

Végre egyértelmű lett hát az is, hogy a nőnek a kisvárosi élettel sem volt baja. De hát akkor kivel vagy mivel?

Saját magán kívül feltételezhetően mindenki mással, vélte akkor a tréner. Vele is, az előző férjével is, és az azt megelőző férjével is.

Egy azonban biztos, gondolta. Ismét sikerült egy családot szétvernie.

Most hatan négyfelé vannak az országban: az asszony a két különböző apától származó gyerekekkel a főváros mellett, a tréner itt, a nagyobbik fiú a szomszéd városban a barátja szüleinél, az édesapja pedig száz kilométernyire tőle.